

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 213. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404047552/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

tøren, der levede af og for en Ring af beskyttede Kapitalister — Redaktøren, der hver Dag forsvarede alle Partiets Løgne og Gemenheder — Universitetsprofessoren, der som Minister fordrejede Lovene og kvalte det svage Frisind med Politiknipler og Præsteknebler. Her sad han som Samson mellem Filistrene — uden at kunne røre et Lem, thi der *var* ingen Kamp mulig. Man kunde ikke føre Kampen alene. Og Viljen til Strid var forlængst død ud: hver indrettede sig efter sin Lyst — de fleste bøjede sig for Overmagten — mange søgte Embede, Rang og Protektion — de bedste tav stille — og Folket var sløvt.

Og han selv! Ja, han var en ynkelig Samson. Thi Samson besad en Kraft, til hvilken han intet kendte, og Samson besad Dalila — indtil hun forraade ham. Og han saa' paa den blide, blonde Fru Bertha ved sin Side og ønskede i høj Grad at besidde hende — selv om hun senere skulde forraade ham. Kunde han nedlægge alle sine plagende Tanker i hendes milde Sind, turde han hvile sit trætte og glødende Hoved mod denne Barm,

der hævede sig saa roligt bag den lyseblaa Kjole — hvilken Lykke!

Og medens han drømte om denne Lykke, konverserede Staklen sin Borddame om de aller almindeligste Ting fra Bladselv mord til Teaternyt, og medens han omskabte hende til en Fredens Engel, ærgrede hun sig lidt over den ukritiske og skødesløse Maade, hvorpaa han behandlede Bordets gode Sager. Han *nød* ikke, hvad han spiste, og tænkte ikke over, hvad han drak — i saa Henseende var Generalen hans Overmand. Det var godt nok med den uforstilte Beundring, der lyste ud af den unge Mands Blik, men Fru Bertha var en Smule bange for, at Fuldmægtigens Beundring let kunde gøre hende lidt latterlig i det øvrige Selskabs Øjne — hvis nogen da bemærkede den. Hun syntes, at hendes Veninde Fru Duncker engang imellem skottede hen til hende og hendes ene Bordkavallér med en skælnsk Mine, og at Annette samtidigt lod falde en lystig Bemærkning til Flemming, som dog ikke morede sig saa godt over hendes Indfald som hun selv.